

Novíssima
oda

Capítol primer

PETRUS BARBERANUS

Ara ja fa molts anys, a l'Ora Marítima,
cità Avienus les riques Barcinos
car va veure dos llocs: un poblat
al vessant sud d'un turó sobre el Port,
que dominà les planes fins al riu,
i un altre situat en un puig de la serra.
A aquesta zona arribà abans Cneo Scipió
l'any DXXX de Roma, *ab urbe condita*,
després del desembarcament a Emporion
per tallar la retirada a Anníbal
que ja passava els Alps, de camí cap a Roma.

Novísima
oda a
Barcelona

Capítulo primero

PETRUS BARBERANUS

Hace ya muchos años, en su Ora Marítima,
citó Avieno las ricas Barcinos
pues debió ver dos sitios: un poblado
en la ladera sur de un cerro sobre el puerto
que dominó los llanos hasta el río,
y el otro en una loma de la cordillera.
A esta zona llegó Cneo Escipión mucho antes,
el año DXXX de Roma, *ab urbe condita*,
luego de tocar tierra en Emporion
para cortar la retirada a Aníbal
que cruzaba los Alpes y seguía hacia Roma.

Es fundà la Colònia i fou anomenada
lulia Augusta Faventia et Paterna Barcino,
i aviat va quedar comunicada
amb Roma y amb Tarraco per l'àmplia Via Augusta.
Va ser indret militar, de comerç i de festes,
i exportava pernils, esclaus i excel.lents vins,
teixits de llana, cereals i oli.
A poc a poc la gent es va mesclar
amb els conqueridors, més que no ho havien fet
amb fenicis i grecs, que només traficaven.

Se fundó la Colonia y fue llamada
lulia Augusta Faventia et Paterna Barcino
y muy pronto se vio comunicada
con Roma y con Tarraco por la amplia Via Augusta.
Fue enclave militar, de comercio y de fiestas,
y exportaba perniles, esclavos, buenos vinos,
paños de lana, cereal y aceite.
Poco a poco las gentes se mezclaron
con sus conquistadores, más que lo hicieran antes
con fenicios y griegos, traficantes tan sólo.

I la ciutat feliç tenia el Temple
d'August, els aqüeductes i el seu fòrum tan bell,
i les termes també, tot era alçat en pedra.

Però Barcino, ai! era cobejada
pel invasors dels Nord, francs i alamans,
que el seu enclavament i riquesa volien,
i tenia censats molts cents de ciutadans
quan era hostilitzada, i per això és que fou
cerclada per muralla més alta que cinc homes.

El llatí era parlat i l'entenien tots,
bé que no era gens pur. El cristianisme
s'infiltrà amb les noves onades de soldats,
s'imposà, hi hagué bisbes i basílica.

Y la ciudad feliz tenía el Templo
de Augusto, y acueductos y su foro hermosísimo
y las termas también, todo construido en piedra.

Pero Barcino ¡ay! era codicia
de invasores del Norte, los francos y alamanes,
que para sí querían su enclave y su riqueza,
y tenía censados cientos de ciudadanos
cuando fue hostilizada, y por esto se vio
rodeada de muralla más alta que cinco hombres.

El latín era hablado y entendido por todos
aunque no era muy puro. El cristianismo
se infiltró con las nuevas oleadas de soldados,
se impuso, y hubo obispos y basílica.

LXI anys abans que l'Imperi caigués,
Ataülf el Got, arribat de les Gàl·lies
com a aliat de Roma, posà Cort a Barcino.
La vila emmurallada no era pròspera i fou
refugi successiu de gent foragitada:
el comte Sebastià, Teodoric,
el duc Paulus... i el Dret Romà,
barrejar amb el got, ha arribat fins avui,
car els gots foren pocs, i la ciutat
gens no ho notà. Jo, Petrus Barberanus, cristià
descendent de legionari de Gàl·lia Transalpina,
i casat amb Lavínia de Gerunda,
que alabo la ciutat i sa gallardia
i que a més compto els anys segons l'Era Hispànica
restant-li XXXVIII a la de Roma,
crec en l'avenir de Barcino, encara que s'acosten
temps durs, com així ho anuncien
places i esglésies, però penso també
que els fills i els néts, més mestissos que jo,
continuaran vivint aquí, aquí, aquí.

José Agustín Goytisolo

LXI años antes de caer el Imperio,
Ataulfo el Godo, llegado de las Galias
como aliado de Roma, puso corte en Barcino.
La ciudad amurallada no era próspera, y fue
refugio sucesivo de huidos:
el conde Sebastián, Teodorico,
el duque Paulus... Y el Derecho Romano,
mezclado con el godos, ha llegado hasta hoy,
ya que los godos fueron pocos, y la ciudad
siquiera lo notó. Yo, Petrus Barberanus, cristiano
y descendiente de legionario galo transalpino,
casado con Lavinia de Gerunda,
que alabo mi ciudad y su gallardía,
y que cuento los años según la Era Hispánica
restando XXXVIII a la de Roma,
creo en el porvenir de Barcino, aunque se acercan
tiempos duros, tal como nos anuncian
en iglesias y plazas, pero creo también
que mis hijos y nietos, más mestizos que yo,
van a seguir viviendo aquí, aquí, aquí.